

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.961 van 29 februari 2016
in de zaak A. 213.249/IX-8438**

In zake: Ann ACHTEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mark Huygen
 kantoor houdend te 3740 Bilzen
 Maastrichterpoort 13 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen:

 de NV BPOST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 221
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 28 mei 2014 van de expert loopbaan van de nv bpost waarbij aan Ann Achten de tuchtstraf van de afzetting wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 229.974 van 26 januari 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

 De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Myriam Van den Abeele, die *loco* advocaat Mark Huygen verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Milena Van Duppen, die *loco* advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sinds 27 juni 1996 in dienst van de verwerende partij. Ten tijde van de bestreden beslissing is zij loketbediende (functieklasse E2) in het kantoor Genk Centrum.

3.2. Op 9 augustus 2013 stelt verzoekster bij de telling van de hoofdkas, waarvan zij houder is, een tekort van 1500 euro vast.

3.3. Op 12 augustus 2013 wordt door de kantoorhouder van het kantoor Genk Centrum een kascontrole verricht.

Op 14 augustus 2013 richt deze kantoorhouder een “vraag om inlichtingen” tot verzoekster, waarbij hij informeert waaraan het vastgestelde tekort te wijten is.

Verzoekster antwoordt daarop schriftelijk als volgt:

“Daar alle mogelijkheden reeds nagezien zijn en het verschil niet uitgekomen is denk ik dat de oorzaak ligt bij een onoplettendheid van mij, waarschijnlijk bij een transactie met een klant, daar ik niemand van mijn collega’s ervoor in staat zie een incorrecte transactie niet te melden. Ik ben er mij van bewust dat dit een zware fout is en zal in de toekomst extra aandacht schenken zodat dit niet meer kan gebeuren. Ik weet dat dit er niet toe doet maar ik heb een moeilijke periode achter de rug (zowel fysiek als mentaal) maar ben nu terug in orde.”

3.4. Op 21 november 2013 wordt de kantoorhouder van het kantoor Genk Centrum door de *senior field auditor* van de nv bpost verzocht onverwijld melding te maken van het vastgestelde tekort van 1500 euro in de hoofdkas.

3.5. Op 4 december 2013 wordt verzoekster door de dienst *Integrity Management* van de nv bpost bevraagd over het vastgestelde kastekort.

Verzoekster legt dan onder meer de volgende verklaring af:

“Ik ben na overleg bereid om u alsnog de waarheid te vertellen. Ik bevestig u dat ik sinds mei 2013 een moeilijke periode meemaak. Ik ben feitelijk gescheiden sinds april 2013 en meteen nadien heb ik diverse tegenslagen gekend. Het gaat ondermeer om ziekte en zorgen met mijn pleegzontje.

Aangezien de facturen zich opstapelden en ik met mijn loon niet rond kon komen heb ik ten einde raad op 09/08/13 bij de sluiting de som van

1.500,00 euro uit de hoofdkas genomen. Ik deed dat op het moment dat ik alleen in het apart bureautje was, waar ik dagelijks de kassa tel.

Ik stak het geld gewoon in mijn portemonnee en verliet nadien het kantoor.

Ik heb [G.] inderdaad gebeld met de uitleg die ik hier eerder al deed maar dat was enkel om de zaak te verdoezelen. Ik heb ook die paar klanten gebeld, om mijn eigen in te dekken.

Ik ben vrijwillig bereid om de som van 1.500 € terug te geven maar momenteel is dat nog niet mogelijk omdat ik het geld gebruikte om facturen te betalen. Ik heb enorm spijt van mijn handelen en het was nooit de bedoeling om bpost in diskrediet te brengen.”

3.6. Eveneens op 4 december 2013 formuleert de kantoorhouder van het kantoor Genk Centrum, die de onmiddellijke chef van verzoekster is, het voorstel om verzoekster met ingang van 4 december 2013 te schorsen in het belang van de dienst.

Op 5 december 2013 keurt de *chief human resources* van de nv bpost dit voorstel goed.

Op 13 december 2013 deelt verzoekster mee dat zij gebruik wenst te maken van haar recht op beroep tegen de voormelde beslissing.

3.7. Met een “vraag om inlichtingen” van 5 december 2013 vraagt de clustermanager van de cluster Genk van de nv bpost, die hiërarchische meerdere is van verzoekster, of verzoekster de door haar op 4 december 2013 afgelegde verklaring bevestigt.

Verzoekster antwoordt schriftelijk dat zij haar eerdere verklaring “aangaande de fondsen die [zij heeft] meegenomen” bevestigt.

3.8. Op 2 januari 2014 stelt de clustermanager voor om verzoekster bij tuchtmaatregel af te zetten.

Hij motiveert dit voorstel als volgt:

“- Op woensdag 4/12/2013 werd u ondervraagd door Integrity Partner [L. D.] van Integrity Management en dit omwille van een kassa tekort van 1500 euro, dat u als houder van de hoofdkas in Genk Centrum op 9/08/2013 liet optekenen.
- Tijdens deze ondervraging heeft u bekend dat u op 9/08/2013 bij de sluiting de som van 1500 euro uit de hoofdkas heeft genomen. U heeft het geld in uw portemonnee gestoken en u heeft er het kantoor mee verlaten.
- U geeft het gepleegde feit eveneens toe op model 9 Nr. 1 dd. 05/12/2013.
- Wegens de ernst van het door u gepleegde feit en omdat u het vertrouwen van uw collega's en het management van bpost ernstig beschadigd heeft, acht ik het noodzakelijk om de afzetting voor te stellen.”

3.9. Tijdens een onderhoud op 6 januari 2014 met de clustermanager legt verzoekster “aanvullende verklaringen en rechtvaardigingen” af:

“Ann verklaart dat zij ons er van op de hoogte wil brengen dat de eerder afgelegde bekentenissen door haar worden herroepen. Ze wil de feiten ten stelligste ontkennen.

De reden hiervoor is dat ze deze feiten niet pleegde. Haar gezondheidstoestand, de relatie met haar baas (de kantoorhouder van Genk Centrum) en de manier van ondervraging door [L. D.] van Integrity Management, deze zaken zullen door haar op papier gezet worden. Deze schriftelijke, aanvullende verklaringen zullen meegedeeld worden via de raadsheer Mark Huygen en dit binnen de 10 dagen, zoals voorzien in artikel 84.”

In een brief van 17 januari 2014 zet de raadsman van verzoekster de door zijn cliënte aangevoerde elementen nader uiteen als volgt:

“1. Gezondheidstoestand:

Cliënte neemt geruime tijd medicatie (Sertraline Sandoz) ingevolge geestelijke problemen (depressie). Er wordt tevens verwezen naar attest van behandelende arts dd. 8.1.2014. De labiele geestelijke gezondheidstoestand is gerelateerd aan de werksituatie.

Op de dag van eerste en navolgend verhoor werd de wilsautonomie van cliënte aangetast door ondermeer haar geestelijke toestand en medicatie.

Dit is niet erkend door de ondervragers waardoor cliënte bijzonder bloot stond aan intimidatie en suggestieve vraagstelling.

Met de initiële verklaringen kan aldus geen rekening gehouden worden.

Enig ander bewijs van ontvreemding van de gelden is niet aanwezig in het dossier. Vraag is in welke mate enig ander onderzoek à décharge is gevoerd?

2. Kantoorhouder

Cliënte is van oordeel dat haar ziektebeeld gedeeltelijk te zoeken is bij de relatie met de kantoorhouder.

Cliënte was slachtoffer van seksuele intimidaties, is niet ingegaan op zijn avances en heeft hem terecht gewezen daar zij niet opgezet was met zijn manier van doen. Hierna is hij haar op alle fronten beginnen te zoeken en kon zij nog weinig goeds doen. Hiervoor heeft zij ook een onderhoud gekregen met [W. M.] preventie Bpost. Zij heeft destijds de clusterverantwoordelijke op de hoogte gebracht van de problemen met de kantoorhouder maar dit is zonder gevolg gebleven.

Cliënte was steeds een zeer goede werkkraacht, daarom mocht zij ook de 'grote kas' doen. Maar omdat zij niet wilde ingaan op de voorstellen van de kantoorhouder kon zij niets goed meer doen. Hierdoor is zij ook veelvuldig ziek geweest en bij terugkomst werd haar het leven zuur gemaakt dat zij reeds na twee dagen opgebrand was. Dossiers die al twee maanden moesten binnen zijn belandden op haar bureel. Verandering van de dienstactiviteiten op haar dienst gebeurde steeds tijdens haar verlof enz.

Cliënte werd geïsoleerd in haar bureel zodat ze met niemand nog kon contact hebben.

3. Ondervraging:

Op de dag van de ondervraging was cliënte onder de invloed van de medicatie.

De heer [L. D.] van Integrity Management zou op het einde van de ondervraging, die geen bewijsbaar materiaal opleverde lastens cliënte, haar onder druk gezet te hebben dat als ze niet zou toegeven de politie zou langskomen voor verdere ondervraging.

Gezien haar familiale en gezinstoestand wenste cliënte absoluut te vermijden dat politieel onderzoek thuis zou plaatsvinden.

Vraag is in welke mate cliënte onder druk werd gezet met dit vermeend dreigement daar er zondermeer geen enkele aanwijsbare redenen voorhanden was om huiszoeking te laten bevelen. Er was immers geen strafklacht wegens diefstal ingediend.

Cliënte werd tot bekentenis gedwongen zodat er geen politie zou langskomen en alles binnenkamers (sic) zou blijven. Dit zou volgens [L. D.] ook beter zijn voor haar eigen imago en zeker naar haar collega's toe.

Moe getergd, en onder morele dwang heeft cliënte toegegeven om van alles af te zijn:

- Ondervraging
- Politie
- Kantoorhouder (supra)

Cliënte betwist de diefstal ten stelligste.

Voor zo veel als nodig wenst cliënte nog te vermelden dat zij geen geldproblemen kent dat haar ouders over de nodige fondsen beschikken en zij steeds op hen beroep kan doen, indien nodig."

Bij de brief van de raadsman is ook een medisch attest gevoegd waarin een overzicht wordt gegeven van “de consultaties gedurende de afgelopen maanden”.

3.10. Op 4 februari 2014 wordt door de clustermanager aan twee collega's van verzoekster een “vraag om inlichtingen” gesteld betreffende het geld dat verzoekster het voorbije jaar van hen zou hebben geleend.

3.11. Op 16 februari 2014 volgt een tweede onderhoud van verzoekster met de clustermanager. Verzoekster verklaart dat zij binnen tien dagen een bijkomende schriftelijke verklaring zal afleggen.

Volgens de verwerende partij is dit laatste niet gebeurd.

3.12. Op 26 februari 2014 wordt verzoekster door de beroepscommissie gehoord over haar schorsing in het belang van de dienst. Deze commissie adviseert om verzoeksters schorsing te handhaven.

Met verwijzing naar dit advies beslist de *chief human resources officer* van de nv bpost op 24 maart 2014 om zijn beslissing van 5 december 2013 in verband met de schorsing van verzoekster in het belang van de dienst te behouden.

3.13. Op 18 maart 2014 oordeelt de clustermanager als volgt over de door verzoekster ingeroepen rechtvaardiging en over zijn initieel voorstel om verzoekster bij tuchtmaatregel af te zetten:

“De intrekking van de bekentenis door Ann Achten kan mijn niet overtuigen om volgende redenen:

1. Gezondheidstoestand. Uit geen enkel stuk blijkt onomstotelijk dat mevr. Achten onder invloed was van medicatie op het moment van de ondervraging. Uit het getuigschrift van de huisarts blijkt ook niet concreet dat de gezondheidstoestand van mevr. Achten op het moment van de ondervraging van die aard was dat haar wilsautonomie dermate aangetast was dat ze een onterechte bekentenis zou hebben gedaan. De bekentenis werd bovendien

herhaald de dag na de ondervraging op een model 9. Bovendien heeft mevr. Achten tussen de bekentenis op 4 en 5 december en het verhoor op 6 januari, geen enkele stap ondernomen om ons te laten weten dat haar bekentenis onterecht was.

2. De relatie met de kantoorhouder. Er kan niet ingezien worden hoe de relatie met de kantoorhouder een invloed zou gehad hebben op haar verklaringen tav de ondervrager van integrity. De kantoorhouder was daarbij niet betrokken. De kantoorhouder heeft zelf ook niet de tussenkomst van integrity gevraagd. De kantoorhouder heeft enkel een kastekort gemeld. In het verweer van de verdediging wordt op geen enkele manier concreet aangetoond hoe de relatie met de kantoorhouder mevr. Achten er toe zou gebracht hebben om een zogenaamde onterechte bekentenis te doen.

3. De ondervraging. Uit niets blijkt dat mevr. Achten bloot stond aan intimidatie en suggestieve vraagstelling bij de ondervraging door integrity. Ten eerste heeft ze dat bij de ondervraging uitdrukkelijk verklaard en bovendien heeft ze haar ondervraging de dag nadien bevestigd op een model 9.

4. De geldproblemen. Uit de getuigenissen van andere personeelsleden leid ik af dat mevr. Achten wel degelijk geldproblemen had of heeft.

Ik ben dan ook van oordeel dat mevr. Achten wel degelijk schuldig is aan het achterhouden van geld. Daardoor is de vertrouwensband die nodig is om de professionele relatie met een postpersoneelslid te kunnen verder zetten, op onherstelbare wijze geschonden en handhaaf ik mijn voorstel om mevr. Achten af te zetten.”

3.14. Met een brief van 24 maart 2014 wordt verzoekster in kennis gesteld van het voorstel van de clustermanager en wordt zij uitgenodigd voor een onderhoud met de expert loopbaan van de nv bpost.

Dat onderhoud heeft plaats op 9 april 2014.

3.15. Op 24 april 2014 beslist de expert loopbaan dat verzoekster wordt gestraft met de afzetting.

Hij overweegt daarbij in het bijzonder het volgende:

“Overwegende dat het argumenten van mevr. Achten en van haar verdediging die zouden aantonen dat mevr. Achten op het moment van het verhoor door de onderzoeker van integrity en de dag nadien, haar wilsautonomie was aangetast door haar geestelijke toestand en medicatie, waardoor ze ten onrechte zou bekend hebben een bedrag van 1500 euro achtergehouden te hebben, mij niet overtuigen om redenen die hierna worden uiteengezet. Mevr. Achten wil de aantasting van haar wilsautonomie op het moment van de verhoren, dd. 4 en

5/12/13 aantonen door te verwijzen naar haar (geestelijke) gezondheidstoestand, de relatie met de kantoorhouder te Genk en de wijze van verhoren.

Overwegende dat de argumenten i.v.m. haar (geestelijke) gezondheidstoestand erop neerkomen dat ze – volgens haar verdediging – al geruime tijd medicatie nam tegen depressie en dat haar labiele gezondheidstoestand zou gerelateerd zijn aan haar werksituatie en niet erkend zou geweest zijn door de ondervrager(s) waardoor ze in het bijzonder zou blootgestaan hebben aan intimidatie en suggestieve vraagstelling.

Overwegende echter dat nergens uit het medisch attest blijkt dat mevr. Achten op het tijdstip van de ondervragingen onder invloed zou geweest zijn van een medicatie die haar vrije wil op dat moment zou aangetast hebben. Op basis van het medisch attest mag aangenomen worden dat mevr. Achten allicht leed aan een aandoening die misschien een invloed had op haar geestelijke toestand, maar niet dat haar vrije wil aangetast was op een manier die er toe zou leiden dat ze tot tweemaal toe op duidelijke wijze zogenaamd ten onrechte bekend zou hebben geld achtergehouden te hebben voor persoonlijke doeleinden. In het medisch attest wordt zelfs gesteld dat een opvolging door de huisarts voldoende bleek, waaruit toch niet kan afgeleid worden dat haar geestelijke gezondheidstoestand heel ernstig was aangetast. Bovendien kan uit het medisch attest niet afgeleid worden dat ze volkomen arbeidsongeschikt was. Ook de verklaringen van de verdediging kunnen niet overtuigen dat mevr. Achten op het moment van de verhoren niet beschikte over haar vrije wil. Er zijn heel wat elementen die juist aantonen dat mevr. Achten op het moment van de verhoren voldoende helder van geest was en dat haar vrije wil helemaal niet in die mate was aangetast dat ze zomaar onterecht het achterhouden van 1500 euro zou bekennen. Ten eerste heeft ze de bekentenis gedaan t.a.v. de ondervrager van integrity op 4/12/13 en de volgende dag, 5/12/13, schriftelijk en in duidelijke bewoordingen herhaald op een model 9 (vraag om inlichtingen). Ten tweede heeft ze tijdens de eerste bekentenis op 4/12/13 heel duidelijk verklaard hoe ze te werk is gegaan bij het achterhouden van het geld (lijnen 98 tot 112 van de bevraging door Integrity). Er kan redelijkerwijze niet ingezien worden dat iemand wiens vrije wil in die mate is aangetast dat hij of zij ten onrechte zou bekennen een som van 1500 euro te hebben achtergehouden, dan ook nog op een duidelijke en gedetailleerde wijze kan omschrijven hoe hij of zij te werk is gegaan bij het achterhouden van het geld.

Overwegende dat ook niet kan ingezien worden dat de relatie met de kantoorhouder, zoals omschreven door de mevr. Achten en haar verdediger, haar geestelijke toestand zodanig beïnvloed zou kunnen hebben op het moment van de verhoren dat ze het achterhouden van 1500 euro ten onrechte zou bekend hebben. De verdediging verwijst gedurende de hele procedure naar de, zogenaamde, negatieve rol van de kantoorhouder. Er zijn geen bewijzen dat mevr. Achten nog vóór de dag dat ze de zogenaamde onterechte bekentenis heeft gedaan, haar beklag heeft gedaan over het gedrag van de kantoorhouder. Het is pas nadat ze preventief geschorst werd vanwege die bekentenis en nadat een tuchtprocedure werd aangevat, dat ze begonnen is met beschuldigingen te uiten, die ze verder op geen enkele manier hard kan maken. Meer zelfs, de aanzet voor het verder onderzoek naar het kastekort is gebeurd op initiatief van de audit en de tuchtprocedure werd gevoerd door de clustermanager en niet door de kan-

toorhouder in kwestie. Zo ze, zoals ze zelf beweert, van dienst moest veranderen, dan kan ze ook niet aantonen dat dit te wijten zou zijn aan enige negatieve animo vanwege de kantoorhouder t.a.v. haar. Ze geeft overigens zelf toe tijdens het onderhoud op 8/4/14 dat ze door persoonlijke problemen – ze was alleenstaande moeder geworden – een job als loketbediende had opgenomen waardoor haar rekenplichtige verantwoordelijkheid beperkt werd. Mevr. Achten geeft hier zelf al een mogelijke oorzaak van haar negatieve geestelijke gezondheidstoestand, nl. de persoonlijke problemen omdat ze alleenstaande was geworden. Dat lijkt heel aannemelijk en laat ook vermoeden dat haar negatieve geestelijke gezondheidstoestand in de eerste plaats niet werd veroorzaakt werd door haar werksituatie. Het is best mogelijk en zelfs helemaal niet onredelijk om te veronderstellen dat het feit dat mevr. Achten alleenstaande was geworden, het voor haar moeilijker maakte om haar privé leven met haar werk te combineren, maar daaruit kan niet zomaar afgeleid worden dat haar werksituatie en/of haar kantoorhouder de enige of voornaamste oorzaak waren van haar persoonlijke problemen en haar labiele (geestelijke) gezondheidstoestand. Gezien de uiterst beperkte rol van de kantoorhouder bij het onderzoek naar de feiten en het verloop van de tuchtprocedure, kan zelfs helemaal niet ingezien worden hoe de kantoorhouder mevr. Achten ertoe zou kunnen bewogen hebben om op 4 en 5/12/13 tot tweemaal toe in duidelijke bewoordingen – zogenaamd ten onrechte – bekend te hebben 1500 euro te hebben achtergehouden. Er kan ook niet ingezien worden hoe de werksituatie van mevr. Achten haar ertoe zouden bewogen hebben die zogenaamde onterechte bekentenissen te doen. Het is dan ook niet relevant om verder in te gaan op alle loutere beweringen van mevr. Achten en haar verdediging i.v.m. haar relatie met de kantoorhouder en de invloed van haar werksituatie op de zogenaamde onterechte bekentenissen.

Overwegende dat mevr. Achten ook niet overtuigend kan aantonen dat de wijze van verhoren haar er tot tweemaal toe zou gebracht hebben om ten onrechte te bekennen dat ze 1500 euro heeft achtergehouden. Hierbij kan herhaald worden dat het verhoor door de ondervrager van integrity, dhr. [L. D.], op 4/12/13 volgens het dossier correct verlopen is. Indien mevr. Achten en haar verdediger nadien beweren dat dit niet het geval was, dan brengen ze daarvoor geen enkel concreet element naar voren maar baseren ze zich op een aantal loze beweringen i.v.m. intimidaties en bedreigingen. Uit het dossier blijkt duidelijk dat mevr. Achten de kans heeft gekregen om een getuige het verhoor te laten bijwonen, maar dat ze dat geweigerd heeft en ook dat ze uitdrukkelijk verklaard heeft dat de bevraging normaal is verlopen, zonder bedreigingen en dwangmiddelen. Deze verklaring heeft ze dan ondertekend voor ‘gelezen en goedgekeurd’. Bovendien heeft ze de dag nadien, op een moment dat de ondervrager van integrity, dhr. [L. D.], daarbij niet aanwezig was, zodat die haar op dat moment zeker niet kon bedreigen of intimideren, nogmaals schriftelijk het volgende verklaard t.a.v. de clustermanager: ‘Geachte, Hierbij verklaar ik mijn eerdere verklaring aan dhr. [L. D.] nogmaals te bevestigen, aangaande de fondsen die ik heb meegenomen’

Aangezien mevr. Achten en haar verdediger geen enkel concreet overtuigingsstuk voorleggen waaruit zou blijken dat de verhoren niet correct zijn verlopen, dient hierop niet verder ingegaan te worden.

Overwegende dat het argument van mevrouw Achten dat ze geen financiële problemen heeft, waardoor er geen enkele reden zou hebben om geld achter te houden, niet overtuigt aangezien ze dat ten eerste zelf heeft toegegeven tijdens de bevraging door de onderzoeker van integrity op 4/12/13 en ten tweede dat twee collega's hebben verklaard dat mevr. Achten bij hen geld heeft geleend. Het is dus ook niet onredelijk van bpost om ervan uit te gaan dat ze wel degelijk financiële problemen had op het moment van de feiten. Het is helemaal niet onredelijk ervan uit te gaan dat het best mogelijk is dat iemand die bij twee collega's een bedrag van 50 euro moet gaan lenen, op een bepaald moment ook nood kan hebben aan een bedrag van 1500 euro of tenminste in de verleiding is gekomen om een dergelijk bedrag te ontvreemden.

Overwegende dat de mevr. Achten en haar verdediger, gelet op het voorgaande, mij er dus niet van kunnen overtuigen hebben dat haar bekentenis tot tweemaal toe dat ze op 9/08/13 een bedrag van 1500 euro heeft achtergehouden voor persoonlijke doeleinden, zogenaamd onterecht was. Integendeel, op basis van alle elementen in het dossier en het verhoor dat heeft plaatsgevonden op 9/04/14, ben ik er van overtuigd dat mevr. Achten zich wel degelijk schuldig heeft gemaakt aan het bedrieglijk achterhouden van 1500 euro uit haar kas.

Overwegende dat mevr. Achten dus schuldig is aan het bedrieglijk achterhouden van 1500 euro, een feit dat zeer ernstig is in hoofde van een personeelslid in alle omstandigheden, maar nog meer in hoofde van een personeelslid dat verantwoordelijk is voor het beheer van de kas van een postkantoor. De feiten zijn zo ernstig dat het evident is daardoor het vertrouwen dat het bedrijf in mevr. Achten dient te hebben op onherstelbare wijze is geschonden, waardoor een verdere samenwerking met haar uitgesloten is.

Overwegende dat tussen de straffen voorzien in het statuut de afzetting de enige straf is die een einde kan maken aan de onmogelijk geworden samenwerking met mevr. Achten.”

3.16. Op 30 april 2014 deelt verzoekster mee dat zij wenst gehoord te worden door de beroepscommissie.

3.17. Op 21 mei 2014 heeft het verhoor door de beroepscommissie plaats.

Aan verzoekster wordt de mogelijkheid geboden haar standpunt uiteen te zetten, wat zij doet als volgt:

“De verdediging is verrast, aangezien de aanklager van bpost het vandaag heeft over een ‘ernstig’ dossier. Elk dossier is ernstig en dat geldt ook zo voor de commissie. Als het een ernstig dossier is, dan dient men ook rekening te houden met de twintigjarige onberispelijke loopbaan bij bpost van mevr. Achten. Plots

is er iets verkeerd gebeurd en spreekt men van een ernstig dossier. Hiermee wordt al een bepaalde sfeer geschapen.

De verdediging is ook verrast omdat de aanklager beweert dat er een onderzoek à charge en décharge gebeurd zou zijn. Deze termen horen thuis in het strafrecht en die taak komt toe aan de onderzoeksrechter. Wie in dit dossier het onderzoek heeft gevoerd is onduidelijk. In dit dossier is geen onderzoek à décharge gevoerd. Men kan het dossier nakijken, alleen werden de argumenten van de verdediging om allerlei redenen steeds weerlegd. Niemand heeft initiatief genomen, om zelf proactief te zoeken wat er juist gebeurd is. Het enige wat mevr. Achten kan doen is haar verweer ontwikkelen zonder dat er een onafhankelijk onderzoek wordt gevoerd. Mevr. Achten wordt nu geconfronteerd met het probleem dat ze een negatief feit niet kan bewijzen. Het verhoor door [G. V. M.] is heel respectvol verlopen, maar hij verwijt ons dat wij er niet in slagen een negatief bewijs te leveren, nl. het bewijs dat er niets gebeurd is.

De vier punten in het dossier zijn gekend.

1. De medische problematiek betreft niet alleen de medicatie, maar is de ganse psychische problematiek. Dhr. [G. V. M.] stelt dat de medische attesten niet overtuigen, op basis van het nazicht van de data. De verdediging legt nog enkele attesten voor, waaruit blijkt dat mevr. Achten meermaals artsen en ook een psychiater heeft geconsulteerd sinds begin 2013. Vanaf toen werd de diagnose al gesteld van een depressie en werd medicatie opgestart. Het eerste attest geeft enkel de consultaties weer die gedaan werden bij één bepaalde arts. Een volledige medische dossier wordt door artsen o.a. in het kader van de privacy en het beroepsgeheim niet zomaar overhandigd. Als nu iemand bij bpost het onderzoek ernstig had gevoerd en de attesten i.v.m. de medische problematiek van mevr. Achten had opgevraagd, dan was er een punt meer ten voordele van de verdediging. Aan de verdediging gaan de artsen geen volledig dossier afleveren, maar als een officiële instantie dat vraagt zullen ze eerder geneigd zijn om dat te doen. Dan zou gebleken zijn dat de medische problematiek al een heel jaar bezig was. De verdediging voegt ook de bijsluiter van de medicatie tegen depressie volledigheidshalve toe aan het dossier, omdat dhr. [G. V. M.] van oordeel was dat de medische toestand niet overtuigde.

2. Dhr. [G. V. M.] stelt ook dat de verdediging niet overtuigt omdat de ondervraging door integrity wel correct verlopen is. De verdediging twijfelt er niet aan dat de ondervrager zijn werk correct heeft gedaan, maar iedereen weet dat een verhoor door de politie of een overste van iemand die in het nauw zit, nooit glashelder verloopt. Daar is altijd een vorm van psychische druk en van intimidatie. De ondervrager had als psycholoog moeten aanvoelen dat er druk was. Mevr. Achten zat in een depressieve en dus in een zeer labiele toestand. Men moet geen psychiater zijn om te weten dat iemand die zwaar in problemen zit en anti-depressiva moet nemen, kwetsbaar is en de lichtste druk volstaat dan om iemand een verklaring te doen afleggen, waarvan men de dag nadien zegt dat men niet wist wat men getekend heeft omdat men de kluts kwijt was. Dat gebeurt vaak in dossiers. De druk t.a.v. mevr. Achten op het moment dat ze de bekentenis heeft gedaan, is dus niet erkend geweest. Er wordt een kringredenering gevolgd, nl. men houdt geen rekening met de psychische toestand van mevr. Achten want ze heeft getekend dat alles is normaal verlopen. Het is echter juist door de psychische toestand dat ze getekend heeft. Het is dan heel moeilijk

om het tegendeel te bewijzen. De commissie dient dus de invloed van de depressie en de medicatie goed onder ogen te nemen.

3. De relatie met de kantoordirecteur. De kantoorhouder heeft n.a.v. het kasstekort in augustus 2013, niets gedaan. Hij heeft enkel de tussenkomst van de audit afgewacht. Het lijkt me in het voordeel van mevr. Achten te zijn, dat er een onredelijke termijn was tussen de datum van de feiten en de start van het onderzoek. Daar zit vier maanden tussen. Stel dat de kantoorhouder gedacht heeft om af te wachten wat er komt, want hij wist uit ervaring dat er een audit ging komen en het tijdsverloop ging dan in het nadeel spelen van mevr. Achten, want later zou ze niet meer weten wat er precies gezegd en gedaan is. Stel dat hij zo perfide was om dat scenario te bedenken om mevr. Achten te treffen. Als kantoorhouder veronderstel ik dat hij toch de plicht had om dat te melden. Als dat zijn scenario was, dan is dat nu goed gelukt want mevr. Achten is nu al enkele maanden geschorst. Er wordt mevr. Achten ook verweten dat ze niets ondernomen heeft om de problemen in de relatie met de kantoorhouder te melden. Hieromtrent werd ook geen onderzoek à décharge ondernomen. Zelf kan ze dat nu onmogelijk nog bewijzen omdat ze niet meer aan het werk is. Ze heeft tot driemaal toe met de clustermanager contact opgenomen om bepaalde problemen met de kantoorhouder te melden. Problemen die gerelateerd waren aan seksuele intimidatie, na het werk enz.. Dan werd de kantoorhouder erbij geroepen en dan bood die zijn excuses aan. Als dat onderzoek à décharge was gebeurd, dan had de clustermanager nagegaan wat er van aan was van die klachten en dan zat dat zwart op wit in het dossier. Nu kunnen we dat niet meer bewijzen. De kantoorhouder is nu wel verplaatst, omdat hij niet zo goed meer zou meekunnen enz.. Moeten we dan geloven dat iemand die 30 jaar functioneert als kantoorhouder van een groot kantoor, verplaatst wordt naar Bilzen een klein kantoor. Waarom is die man in die periode daar naartoe verplaatst?

4. De geldproblemen. Men gaat ervan uit dat mevr. Achten geldproblemen had en ze het dan wel zal gedaan hebben. Daartoe is dan wel een onderzoek à décharge gedaan, enfin meer à charge, maar men heeft dan toch de moeite gedaan om twee collega's, te verhoren of het waar was dat mevr. Achten meermaals bij hen geld kwam ontfangen. Wie heeft er nu nog nooit geld geleend? Men is tussen collega's, er is een vertrouwensband en men ziet elkaar elke dag. Soms leent men dan eens vijftig euro omdat men geen geld op zak heeft. Nu wordt dat tegen mevr. Achten gebruikt om aan te tonen dat ze geldproblemen had en dat het dus het opstapje was om 1500 euro uit de kassa te nemen. De 150 euro aan één collega heeft ze onmiddellijk terugbetaald. Men moet ook niet flauw doen, mevr. Achten is een alleenstaande moeder, het zal allemaal niet zo gemakkelijk geweest zijn. Haar ouders zijn wel bemiddeld en als het nodig is passen ze bij. Dat lenen bij twee collega's wordt nu als argument gebruikt om aan te tonen dat mevr. Achten geldproblemen had.

Er wordt een bepaalde sfeer gecreëerd. Mevr. Achten heeft een vlekkeloze dienst van 20 jaar, dan denk ik dat ze een betere behandeling van haar dossier verdient. Het minste dat men dan mag verwachten is dat men een onderzoek doet à charge en à décharge. Dat heeft mevr. Achten niet gekregen. Het bewijs voor mevr. Achten wordt nu onmogelijk gemaakt door het onderzoek. Nu moeten we op één been hinken om onze argumenten aan te tonen.

Er zijn ook van in het begin anonieme klachten geweest bij de dienst pleegzorg. Ik breng daarover ook nog een attest bij voor het dossier. Het is een belangrijk element over de toestand waarin ze zich bij haar bekentenis bevond. Ze had een hemelse schrik dat men haar pleegkind zou ontnemen als de politie een onderzoek zou uitvoeren, want voor de dienst pleegzorg heeft men een attest van goed gedrag en zeden nodig. Ze heeft dan maar de bekentenis getekend. Dat idee van mevr. Achten was niet uit de lucht gegrepen, want de dienst pleegzorg heeft verklaard en op papier gezet dat ze een anonieme telefoon hebben gekregen van een collega van mevr. Achten op 10/12/2013 om te melden dat ze ontslagen was op haar werk omdat ze gestolen had samen met haar partner en dat ze drugs zou gebruiken. Er was ook nog een tweede telefoontje. Dat toont toch aan dat er iets gaande was dat niet is blootgelegd in het onderzoek. Mevr. Achten stelt zelf nog dat ze totaal de kluts kwijt was omdat ze bang was dat ze haar pleegkind gingen afnemen en dat ze niet meer weet wat ze getekend heeft.”

Na beraadslaging adviseert de beroepscommissie:

“De leden van de commissie stellen vast dat de bekentenis t.a.v. integrity op 4 december 2013, de dag nadien uitdrukkelijk werd herhaald. Het is inderdaad mogelijk dat men onder de indruk is van een verhoor, maar als men een dag de tijd heeft gehad om na te denken en dan de bekentenis herhaalt, dan is het verweer dat de bekentenis onterecht was ongeloofwaardig. Bovendien heeft mevr. Achten de bekentenis pas na een maand ingetrokken, op het moment dat de tuchtprocedure al was aangevat.

Wat de depressieve toestand betreft, zijn de leden van de commissie van oordeel dat de voorgelegde attesten niet aantonen dat mevr. Achten volledig de kluts kwijt was. Het verweer dat ze door een depressie een onterechte bekentenis heeft gedaan, komt daardoor onwaarachtig over.

Wat de relatie met de kantoorhouder betreft, is er niks in het dossier te vinden dat toelaat om te stellen dat deze zich zodanig zou misdragen hebben dat hij zou bijgedragen hebben aan het zogenaamd onterecht bekennen van de feiten.

Het al dan niet hebben van geldproblemen is volgens de leden van de commissie van secundair belang. Zelfs als kan aangetoond worden dat mevr. Achten geen geldproblemen had dan ontkracht dat niet haar bekentenis dat ze 1500 euro uit haar kas had genomen.

De leden van de commissie zijn unaniem van oordeel dat de feiten bewezen zijn en dat de argumenten van de verdediging hetzij niet bewezen zijn, hetzij niets met de zaak te maken hebben. De leden van de commissie zijn daarom unaniem van oordeel dat de afzetting gerechtvaardigd is.”

3.18. Op 28 mei 2014 neemt de expert loopbaan van de nv bpost de thans bestreden beslissing om verzoekster “met ingang vanaf heden” af te zetten. Hij verwijst daarbij onder meer naar zijn initiële beslissing van 24 april 2014 tot

afzetting van verzoekster, naar de respectieve standpunten van de nv bpost en van verzoekster voor de beroepscommissie en naar het advies van deze commissie. Hij stelt vast dat dit advies ongunstig was voor verzoekster, zodat “in overeenstemming met artikel 104 § 2, laatste lid van het administratief statuut van de postambtenaren de opgelegde tuchtstraf dient bevestigd te worden”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 79 en 84, § 3, van het administratief statuut van de postambtenaren.

Zij stelt vooreerst dat zij voorafgaand aan de haar opgelegde tuchtstraf geen enkele verwittiging heeft gekregen, terwijl dit nochtans is voorgeschreven door artikel 79 van het administratief statuut. Aanvankelijk werd zelfs helemaal geen gevolg aan de zaak gegeven. Het is pas vier maanden na de feiten dat zij voor het eerst is ondervraagd. Het eerste schrijven dat zij ontving, betrof meteen een formulier 93 inzake de schorsing in het belang van de dienst, zonder voorafgaande verwittiging. Volgens verzoekster werd artikel 79 van het administratief statuut aldus niet nageleefd.

Voorts betoogt verzoekster dat artikel 84, § 3, van het administratief statuut werd geschonden. De tuchtprocedure werd immers pas ingesteld op 9 april 2014, terwijl het haar ten laste gelegde feit dateert van 9 augustus 2013 en de termijn om op grond daarvan een tuchtprocedure in te leiden bijgevolg afliep op 9 februari 2014.

5. De verwerende partij werpt op dat het middel niet ontvankelijk is, aangezien verzoekster de grieven die zij erin aanvoert, niet eerder aan de be-

roepscommissie heeft voorgelegd, waardoor zij het recht heeft verloren om die grieven alsnog in de procedure voor de Raad van State aan te brengen.

6. Verzoekster betwist in haar memorie van wederantwoord dat het middel laattijdig zou zijn omdat zij het niet zou hebben voorgelegd aan de beroepscommissie. Zij citeert uit het advies van de beroepscommissie van 26 februari 2014 en zij leidt daaruit af dat zij de argumenten die zij in haar eerste middel laat gelden, ook meermaals voor de beroepscommissie heeft aangevoerd.

Beoordeling

7. Daargelaten of verzoekster de in het eerste middel aangevoerde grieven te gepasten tijde heeft laten gelden voor de beroepscommissie en of, zoals de verwerende partij opwerpt, in ontkennend geval daaruit moet worden afgeleid dat het middel niet ontvankelijk is, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat die grieven niet kunnen worden bijgevalen.

8. Artikel 79 van het administratief statuut luidt als volgt:

“De tuchtstraf wordt in principe voorafgegaan door één verwittiging die door de ambtenaar wordt gevisieerd.”

De voorafgaande verwittiging, waarvan sprake in deze bepaling, heeft kennelijk tot doel de ambtenaar te waarschuwen opdat hij zijn gedrag zou verbeteren en hij een tuchtstraf zou kunnen vermijden. Aangezien een tuchtstraf volgens de bewoordingen van deze bepaling alleen “in principe” moet worden voorafgegaan door een verwittiging, sluit de afwezigheid van een dergelijke verwittiging niet noodzakelijk het opleggen van iedere tuchtstraf uit. Dit is met name het geval wanneer de tuchtoverheid wordt geconfronteerd met een tuchtvergriep dat zo ernstig is dat het een onmiddellijk optreden zonder voorafgaande verwittiging vergt of ook nog wanneer het gaat om een feit dat de hiërarchische meerdere niet heeft kunnen voorzien en waaromtrent hij de betrokken ambtenaar bijgevolg

niet heeft kunnen verwittigen. Bij dergelijke feiten staat artikel 79 er niet aan in de weg dat onmiddellijk wordt opgetreden.

Alzo heeft de verwerende partij in dit geval het aan verzoekster ten laste gelegde tuchtfeit – het bedrieglijk wegnemen van 1500 euro uit haar kas – beschouwd als een zeer ernstig feit dat het vertrouwen in verzoekster op een onherstelbare wijze heeft aangetast en dat een verdere samenwerking met haar onmogelijk maakte, zodat de afzetting nog de enige tuchtstraf was die kon worden opgelegd. Aangezien de verwerende partij zich aldus geconfronteerd zag met een zeer ernstig feit dat de afzetting verantwoordde, kon zij bezwaarlijk nog overgaan tot een voorafgaande verwittiging in de zin van het voormelde artikel 79.

Ten overvloede zij erop gewezen, dat in artikel 11, tweede lid, van de “richtlijn over de tuchtregeling (Toepassing van Hoofdstuk XII van het administratief statuut van de postambtenaren)” (hierna: de richtlijn over de tuchtregeling) het volgende wordt gesteld met betrekking tot de verwittiging waarvan sprake in artikel 79 van het administratief statuut:

“De verwittiging voorzien bij artikel 79 van het administratief statuut kan gegeven worden door om het even welk geschreven middel van de onmiddellijke chef maar is geen verplichte voorafgaande voorwaarde om een tuchtstraf op te leggen.”

Hierdoor wordt op zijn minst bevestigd dat een tuchtstraf niet altijd door een verwittiging dient te worden voorafgegaan.

9. Artikel 84, § 3, van het administratief statuut luidt als volgt:

“De tuchtvordering mag alleen op feiten slaan die zich hebben voorgedaan of die werden vastgesteld binnen een periode van zes maanden, voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering wordt ingesteld.
De termijn van zes maanden binnen dewelke een tuchtvordering moet worden opgestart wordt opgeschort door elke in het Reglement betreffende de Verloven voorziene afwezigheid van de betrokken ambtenaar.”

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is de tuchtvordering niet buiten de in dit artikel 84, § 3, bepaalde termijn van zes maanden ingesteld. Op grond van het haar ten laste gelegde feit, dat dateert van 9 augustus 2013, werd immers reeds op 2 januari 2014 door de hiërarchische meerdere voorgesteld om de tuchtstraf van de afzetting op te leggen. Ten laatste met dit voorstel werd de tuchtvordering ingesteld, aangezien de verwerende partij daarmee duidelijk liet blijken dat verzoekster zich voor de tuchtoverheid zou moeten verantwoorden.

10. Het eerste middel is derhalve in geen enkel opzicht gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 7 van de richtlijn over de tuchtregeling.

Zij argumenteert vooreerst met betrekking tot artikel 3 van de voormelde richtlijn dat haar onmiddellijke chef na het vaststellen van het kastekort niets heeft ondernomen en dus geen verslag heeft uitgebracht over de situatie. Het is slechts na een toevallige auditcontrole vier maanden later dat het kastekort opnieuw aan het licht is gekomen.

Er is volgens verzoekster voorts ook niet voldaan aan de verplichting om het onderzoek zo snel mogelijk na de feiten aan te vatten. Zij wijst erop dat zij zelf de kantoorhouder op de hoogte heeft gebracht van het kastekort, zodat het onderzoek onmiddellijk door hem kon worden opgestart. Hij heeft evenwel nagelaten dit te doen, zelfs tijdens de vier daaropvolgende maanden.

Het onderzoek, zo stelt verzoekster, is vervolgens niet op een doortastende wijze gevoerd en niet binnen een redelijke termijn beëindigd “volgens de belangrijkheid van de vergrijpen”. Het vermeende vergrijp was nochtans

zo ernstig dat werd overgegaan tot schorsing en zelfs tot afzetting. Bijgevolg had een zeer doortastend onderzoek *à charge* en *à décharge* moeten worden gevoerd. De eerste vier maanden werd er echter niets ondernomen. Gedurende deze periode is zij gewoon blijven voortwerken. Bovendien baseerde de verwerende partij zich enkel op haar bekentenissen, die zij later heeft ingetrokken. Er is nooit een onderzoek *à décharge* gevoerd, hoewel de *integrity partner* tijdens de ondervraging van 4 december 2013 zelf aanhaalde dat er op de dag van de feiten – 9 augustus 2013 – bepaalde onregelmatigheden waren gebeurd. Die zijn evenwel nooit nader onderzocht. Er is geen enkel bewijs dat zij zich de gelden bedrieglijk heeft toegeëigend.

Verzoekster meent dat ook artikel 7 van de voormelde richtlijn werd geschonden door het stilzitten van de onmiddellijke chef waardoor de feiten niet behoorlijk werden nagegaan. Bovendien ligt er geen onbetwistbaar bewijs van haar schuld voor.

12. In haar laatste memorie benadrukt verzoekster dat de onmiddellijke chef er aanvankelijk vrede mee nam dat er gelden waren verdwenen zonder enige verklaarbare reden. Aangezien hij niets ondernam, heeft hij aldus te kennen gegeven dat de zaak niet ernstig was.

Beoordeling

13. Artikel 3 van de richtlijn over de tuchtregeling luidt als volgt:

“De onmiddellijke chef is verplicht verslag uit te brengen over de door zijn ondergeschikten begane vergrijpen.

Hij of een door het Auditcomité erkend departement nemen overeenkomstig de richtlijnen ter zake goedgekeurd, nauwkeurig en volledig de klachten en getuigenissen, alsmede de uitleg of de bekentenissen van de ondervraagde ambtenaren op, en laat ze zoveel mogelijk neerschrijven en ondertekenen.

Het onderzoek dient zo snel mogelijk na kennisname van de feiten te worden aangevat, op een doortastende wijze te worden gevoerd en te zijn beëindigd binnen een redelijke termijn, volgens de belangrijkheid van de vergrijpen.

Als er grote leemtes in een onderzoek voorkomen, dan stelt de onmiddellijke chef ter plaatse een aanvullend onderzoek in, of belast er één van zijn adjuncten

mee onverminderd alinea 2 van dit artikel en andersluidende bepalingen kan hij tevens de tussenkomst van een door het Auditcomité erkend departement vragen.”

Artikel 7 van de richtlijn over de tuchtregeling luidt als volgt:

“Als een ambtenaar in zijn rechtvaardiging de hem ten laste gelegde feiten loochent of feiten aanhaalt die voor De Post van belang zijn, dan worden deze argumenten door de onmiddellijke chefs behoorlijk nagegaan. Alleszins moet men alles in het werk stellen om het onbetwistbaar bewijs van de schuld van betrokkene te leveren.”

De richtlijn over de tuchtregeling, die onderdeel is van het op verzoekster toepasselijke administratief statuut, stelt nadere regels vast met betrekking tot het verloop van de tuchtprocedure. Zo bevat hoofdstuk II van deze richtlijn bepalingen betreffende het onderzoek van de feiten. Onder dit hoofdstuk zijn ook de door verzoekster aangehaalde artikelen 3 en 7 opgenomen. Artikel 3 geeft aan de onmiddellijke chef opdracht verslag uit te brengen over de vergrijpen die zijn ondergeschikten hebben begaan, met daarin een nauwkeurige opgave van de klachten en getuigenissen, de uitleg of de bekentenissen van de betrokken ambtenaar. Het onderzoek dient zo snel mogelijk na de kennisname van de feiten te worden aangevat, op een doortastende wijze te worden gevoerd en binnen een redelijke termijn te worden beëindigd, “volgens de belangrijkheid van de vergrijpen”. Artikel 7 verplicht de onmiddellijke chef ertoe de argumentatie van de betrokken ambtenaar te onderzoeken en alles in het werk te stellen voor het leveren van een onbetwistbaar bewijs van schuld. Deze bepalingen strekken, samengevat, tot een zorgvuldige vaststelling van de feiten en de beantwoording van de schuldvraag.

14. In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat de onmiddellijke chef van verzoekster op 12 augustus 2013, naar aanleiding van het door verzoekster op 9 augustus 2013 vastgestelde kastekort van 1500 euro, een kascontrole heeft verricht. Hij heeft aanvankelijk daarvan weliswaar geen melding gemaakt bij de *auditor* van de nv bpost, maar hij heeft verzoekster op 14 augustus

2013 daarover wel bevraagd. Uit het antwoord van verzoekster bleek dat zij voor dit kastekort geen verklaring had gevonden en dat zij het dus enkel aan haar onoplettendheid toeschreef. Nadat verzoeksters onmiddellijke chef op 21 november 2013 door de *senior field auditor* van de nv bpost erop was gewezen dat een dergelijk kastekort diende te worden gemeld, werd verzoekster op 4 december 2013 bevraagd door de dienst *Integrity Management* van de nv bpost. Toen heeft zij bekend op 9 augustus 2013 een som van 1500 euro uit de hoofdkas te hebben genomen. Verzoekster heeft haar verklaring ondertekend voor “gelezen en goedgekeurd”. Daarmee heeft zij aangegeven dat de bevraging een normaal verloop kende en dat er geen bedreiging of dwang werd geuit. Op 5 december 2013 heeft verzoekster haar verklaring nog eens bevestigd. Op 2 januari 2014 is dan het voorstel van de hiërarchische meerdere tot afzetting gevolgd. Nadat zij op 6 januari 2014 verklaarde haar bekentenissen te herroepen, wat haar raadsman op 17 januari 2014 heeft trachten te rechtvaardigen met verwijzing naar haar gezondheidstoestand, haar relatie met de kantoorhouder en de wijze van ondervraging, werden op 4 februari 2014 twee collega’s van verzoekster bevraagd en had er op 16 februari 2014 nog een onderhoud met verzoekster plaats. Op 18 maart 2014 heeft de hiërarchische meerdere de aangevoerde rechtvaardigingsgronden beantwoord, waarna aan verzoekster tijdens een onderhoud op 9 april 2014 nogmaals de mogelijkheid werd geboden haar standpunt te laten kennen. Op 24 april 2014 werd door de expert loopbaan van de nv bpost beslist haar de tuchtstraf van de afzetting op te leggen, wat uitvoerig werd gemotiveerd. Na het advies van de beroepscommissie van 21 mei 2014 – waarin na een bespreking van de drie door verzoekster aangehaalde rechtvaardigingsgronden voor het intrekken van haar bekentenis de afzetting als gerechtvaardigd werd beoordeeld – werd op 28 mei 2014 de bestreden beslissing genomen waarbij de tuchtstraf van de afzetting werd bevestigd.

Uit dit relaas blijkt dat de onmiddellijke chef van verzoekster na het vastgestelde kastekort wel degelijk tot actie is overgegaan. Uit de eerste bevraging van verzoekster is echter niet gebleken dat haar op dat ogenblik reeds een “vergriep” in de zin van artikel 3, eerste lid, van de richtlijn over de tuchtregeling

ten laste kon worden gelegd. Om die reden kan worden begrepen dat niet onmiddellijk verder werd gehandeld op de wijze als voorgeschreven in artikel 3 van de richtlijn. Er dient immers geen verslag te worden uitgebracht wanneer er nog geen reden is om aan te nemen dat er sprake is van een “vergrijp”. Na de auditcontrole, minder dan vier maanden na de vaststelling van het kastekort, werd evenwel een grondig onderzoek gevoerd. Verzoekster werd uitvoerig bevraagd en daarbij heeft zij bekend dat zijzelf de kwestieuze som uit de kas had weggenomen. Van deze bevraging is een uitvoerig verslag opgesteld, dat door verzoekster werd ondertekend. Op basis daarvan is duidelijk geworden dat aan verzoekster als een vergrijp kon worden ten laste gelegd dat zij 1500 euro uit de kas had onttreemd. Voorts blijkt dat een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden. Zo gebeurden onderzoeksverrichtingen naar aanleiding van het intrekken door verzoekster van haar bekentenissen en werden de door haar ingeroepen rechtvaardigingsgronden beoordeeld. Dit alles blijkt te zijn gebeurd binnen een redelijke termijn: vanaf het ogenblik dat verzoekster een eerste maal tot bekentenis is overgegaan, namelijk op 4 december 2013, tot aan de eerste beslissing van de expert loopbaan van 24 april 2014 zijn er immers minder dan vijf maanden verlopen, tijdens welke dan nog verschillende onderzoeksverrichtingen zijn gebeurd; tot de bestreden beslissing van 28 mei 2014 zijn er minder dan zes maanden verlopen, daarbij inbegrepen de procedure voor de beroepscommissie.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de wijze waarop de verwerende partij heeft gehandeld, strijdig zou zijn met artikel 3 van de richtlijn over de tuchtregeling.

15. Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de verwerende partij alles in het werk heeft gesteld om het onbetwistbare bewijs van de schuld van verzoekster te leveren. In dit verband dient erop te worden gewezen dat, gelet op het vermoeden van onschuld, een tuchtstraf alleen wettig kan worden opgelegd wanneer de tuchtoverheid over voldoende gegevens beschikt om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. De tuchtoverheid kan het bewijs van de feiten steunen op alle rechtmatig verkregen gegevens, waaronder ook bekentenissen van

het betrokken personeelslid. In dit geval heeft verzoekster tot tweemaal toe een bekentenis afgelegd. Het feit dat verzoekster op een later ogenblik is overgegaan tot het intrekken daarvan, doet daaraan geen afbreuk, nu de door haar aangehaalde rechtvaardigingsgronden voor haar intrekking alle door de verwerende partij zijn onderzocht en weerlegd.

Het blijkt derhalve niet dat de verwerende partij zou hebben gehandeld in strijd met artikel 7 van de richtlijn over de tuchtregeling.

16. Het tweede middel is in geen enkel opzicht gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

17. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan zowel van de formele- als van de materiële motiveringsplicht.

18.1. In een eerste middelonderdeel stelt zij dat zij wordt gestraft omdat zij zich een som van 1500 euro zou hebben toegeëigend, terwijl helemaal niet bewezen is dat zij dit inderdaad heeft gedaan. Het doorslaggevende motief waarop de verwerende partij de bestreden beslissing steunt, is op grond van het gevoerde administratief onderzoek niet op “onbetwistbare” wijze bewezen. De verwerende partij baseert zich immers enkel op de zogenaamde bekentenissen van verzoekster, maar deze werden ingetrokken omdat ze onder druk of “in een afwijkende geestelijke toestand” waren afgelegd. Verzoekster wijst erop dat zij aanvankelijk tijdens de bevraging van 4 december 2013 de feiten helemaal niet heeft bekend, maar dat zij slechts “na overleg” op het einde van de bevraging heeft gesteld de feiten te bekennen. Dit “overleg” werd nergens uitgeschreven, zodat het zeer goed mogelijk is dat de ondervragers druk op haar hebben uitgeoefend om de feiten te bekennen. Er werd haar namelijk meegedeeld dat bij een bekentenis de zaken “binnenskamers” zouden blijven en een politieel onderzoek afgewend zou

kunnen worden. Verzoekster meent dan ook dat het dossier geen afdoende bewijs bevat dat de verdwijning van het bedrag van 1500 euro aan haar toe te schrijven is. De *integrity partner* bracht overigens zelf een anomalie aan tijdens de ondervraging. Zij maakte namelijk gewag van een klant die tweemaal een grote som geld kwam afhalen bij twee verschillende loketbediendes op korte tijd, terwijl diens handtekening verschilde op de loketcheques en daarenboven tijdens de telefonische oproep van verzoekster de eerdere geldafhaling niet werd vermeld. De piste dat tijdens deze geldopneming iets verkeerd is gegaan, werd volgens verzoekster nooit onderzocht en de andere loketbediende werd evenmin ondervraagd over deze opmerkelijke situatie.

Verzoekster betoogt voorts dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar geestelijke gezondheidsproblemen waarvoor zij medicatie nam. Het is volgens haar mogelijk dat zij hierdoor verstrooid was en aan concentratieproblemen leed. In haar verklaring van 4 december 2013 stelde zij bovendien dat zij “nog met andere dingen bezig was voor en tijdens de ontvangst van de klant”.

Verzoekster stelt ten slotte dat de bestreden beslissing ook geen rekening houdt met haar relatie met de kantoordirecteur. Zij heeft aan de clustermanager bepaalde opmerkingen en klachten gemeld in verband met de handelingen van de kantoordirecteur. Zij acht het vreemd dat deze kantoordirecteur na haar melding van het kastekort helemaal niets heeft ondernomen. Zij stelt dat zij bewijzen heeft bijgebracht dat iemand van haar collega's een klacht had ingediend bij de dienst Pleegzorg en zij voegt eraan toe dat de kantoorhouder de enige was met wie zij op haar werk problemen ondervond. Zij wijst erop dat de kantoorhouder nadien overgeplaatst is naar een ander (kleiner) kantoor. Volgens verzoekster werden al deze “toevalligheden” in hoofde van de kantoorhouder niet onderzocht en niet in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

18.2. In een tweede middelonderdeel laat verzoekster gelden dat de motivering van de zwaarte van de opgelegde tuchtsanctie slechts een vage en

stereotiepe formulering uitmaakt. Er worden geen concrete elementen aangegeven die de zwaarte van de sanctie ondersteunen.

Daarbij komt nog, aldus verzoekster, dat zij verder tewerkgesteld is gebleven tussen de dag van het verdwijnen van de gelden op 9 augustus 2013 en de dag van de eerste ondervraging op 4 december 2013. Deze tewerkstelling gedurende vier maanden staat in schril contrast met de zogenaamde onmogelijkheid van een verdere samenwerking wegens schending van het vertrouwen. Gedurende deze vier maanden is het vertrouwen in verzoekster immers blijven bestaan.

Volgens verzoekster had ook rekening moeten worden gehouden met haar onberispelijke dienststaat gedurende achttien jaar. Op de verwerende partij rust immers “een uitgebreidere motiveringsplicht [...] om aan te tonen dat het vertrouwen geschonden is nu zij nooit eerder incidenten veroorzaakt heeft”.

19. De verwerende partij werpt op dat verzoekster geen precieze rechtsregel aanduidt die geschonden zou zijn, wat nochtans vereist is opdat het middel ontvankelijk zou zijn.

20. In haar memorie van wederantwoord laat verzoekster nog gelden dat zij naar waarheid steeds heeft volgehouden dat zij geen verklaring heeft voor het vastgestelde kastekort, dat zij zelf heeft gemeld bij de kantoorhouder. Zij heeft actief meegewerkt aan de zoektocht naar oplossingen. Zij vestigt er de aandacht op dat zij het geweer slechts van schouder heeft veranderd na een niet nader genoemd “overleg” en op het einde van de ondervraging van 4 december 2013. De uitgetypte versie van de ondervraging vermeldt enkel dat er “overleg” is geweest, waarna zij plots de feiten bekend zou hebben. Het is voor haar op zijn minst verbazend dat dit “overleg” nergens werd uitgeschreven. De ondervraging zelf werd immers wél woord voor woord uitgetypt. Het ontbreken van de inhoud van het “overleg”, waarna zij de feiten abrupt zou hebben bekend, doet volgens haar ernstige vragen rijzen omtrent de druk die de ondervragers hebben uitgeoefend en de aangewende

technieken. Zij stelt zich de vraag waarom anders het overleg niet werd uitgeschreven.

Verzoekster besluit dat de zogenaamde bekentenis bijzonder twijfelachtig is, temeer daar deze later werd ingetrokken en deze het enige bewijsstuk vormt.

Beoordeling

21. Verzoekster vermeldt in het middel wel degelijk welke rechtsregels en -beginselen zij precies geschonden acht, namelijk deze betreffende de formele- en de materiële motiveringsplicht. Zij legt bovendien in twee onderdelen van het middel uit op welke wijze deze motiveringsplicht volgens haar geschonden is. Er is dan ook geen sprake van een gebrekkige uiteenzetting van het middel.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel wegens gebrek aan uiteenzetting ervan is niet gegrond.

22.1. In het eerste middelonderdeel betwist verzoekster dat het haar ten laste gelegde feit door de verwerende partij bewezen kon worden bevonden, aangezien deze partij zich daarvoor enkel heeft gesteund op de door haar afgelegde bekentenissen die zij later evenwel omwille van een aantal redenen heeft ingetrokken.

22.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 december 2013 heeft bekend dat zij 1500 euro uit de hoofdkas heeft weggenomen. Op 5 december 2013 heeft zij deze bekentenis nog bevestigd. Op 6 januari 2014 – nadat op 2 januari 2014 door de hiërarchische meerdere was voorgesteld om haar de tuchtstraf van de afzetting op te leggen – heeft zij deze bekentenis ingetrokken. Daartoe heeft zij op 17 januari 2014 een aantal rechtvaardigings-

gronden aangehaald, namelijk haar gezondheidstoestand, haar relatie met de kantoorhouder en de wijze van ondervraging.

Het staat vast dat verzoekster tot tweemaal toe, op verschillende dagen en ten aanzien van verschillende personen, is overgegaan tot bekentenis van het haar ten laste gelegde feit. Er blijkt geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster op deze verschillende tijdstippen onder druk stond om tot bekentenis over te gaan. Alleszins maakt verzoekster dit niet aannemelijk.

Met betrekking tot de bevraging van 4 december 2013 wijst zij erop dat zij haar bekentenis toen slechts heeft afgelegd nadat overleg had plaatsgevonden, wat er volgens haar op kan wijzen dat dit onder druk is gebeurd. Een dergelijke vage insinuatie slaat evenwel nergens op. Verzoekster is immers goed geplaatst om te weten of en, zo ja, op welke wijze druk werd uitgeoefend. Het minste dat van haar dan mag worden verwacht is dat zij daarover duidelijke, concrete gegevens verstrekt. Zij komt in haar verzoekschrift evenwel niet verder dan de voormelde bewering.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het verslag over de bevraging van 4 december 2013, dat door verzoekster voor “gelezen en goedgekeurd” werd ondertekend, het volgende vermeldt: “Ik erken dat de bevraging een normaal verloop kende en dat er geen bedreigingen werden geuit en evenmin dwangmiddelen werden gebruikt”. Met haar ondertekening heeft verzoekster zich akkoord verklaard met dit verslag en met de daarin opgenomen vermeldingen en heeft zij aldus expliciet te kennen gegeven niet onder druk te zijn gezet tijdens deze bevraging.

Ook tijdens haar verklaring van 5 december 2013 heeft verzoekster op geen enkele wijze te kennen gegeven dat er sprake was van op haar uitgeoefende druk tijdens de bevraging van de vorige dag. Het is pas een maand later dat verzoekster op haar bekentenis terugkomt, kort nadat werd voorgesteld haar de tuchtstraf van de afzetting op te leggen.

Verzoekster voert weliswaar verscheidene rechtvaardigingsgronden aan voor de intrekking van haar bekentenis. Maar deze zijn in de loop van de tuchtprocedure door de hiërarchische meerdere, door de expert loopbaan en door de beroepscommissie beantwoord en tegengesproken, zoals ook kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Op die tegenspraak gaat verzoekster in haar uiteenzetting van het middel in het geheel niet in. Zij beperkt zich tot de argumenten die zij reeds in de loop van de tuchtprocedure heeft aangevoerd, maar zij gaat voorbij aan hetgeen daarop tijdens de tuchtprocedure is geantwoord.

Doordat verzoekster aldus tot tweemaal toe tot bekentenis is overgegaan en zij de weerlegging door de verwerende partij van de door haar aangevoerde rechtvaardigingsgronden voor de intrekking van haar bekentenis niet ontkracht, dient te worden aangenomen dat de verwerende partij ervan mocht uitgaan dat de bekentenis van verzoekster overeenstemde met wat werkelijk gebeurd was en dat het haar ten laste gelegde feit bewezen was.

Ten slotte doet de vaststelling door de *integrity partner* dat eenzelfde klant op 9 augustus 2013 tweemaal een groot bedrag geld kwam afhalen, helemaal geen afbreuk aan de bekentenis van verzoekster dat zij 1500 euro uit de kas heeft genomen.

22.3. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

23.1. In het tweede middelonderdeel bekritiseert verzoekster de motivering van de zwaarte van de opgelegde tuchtstraf.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat aan verzoekster wordt verweten dat zij een som van 1500 euro bedrieglijk heeft achtergehouden uit haar kas en dat dit zeker in hoofde van een personeelslid dat verantwoordelijk is voor het beheer van de kas van een postkantoor als een zeer ernstig feit wordt beschouwd, waardoor het vertrouwen in verzoekster op een onherstelbare wijze geschonden is en een verdere samenwerking met haar uitgesloten is.

Aangezien in het statuut slechts in één tuchtstraf is voorzien die een einde kan maken aan de onmogelijk geworden samenwerking, namelijk de tuchtstraf van de afzetting, heeft de tuchtverheid beslist die tuchtstraf op te leggen.

Aldus blijkt dat de strafmaat afdoende is gemotiveerd. In de bestreden beslissing zelf kan immers zeer concreet de verantwoording worden gevonden waarom nu precies voor de tuchtstraf van de afzetting werd gekozen.

Anders dan verzoekster meent, is de in de bestreden beslissing aangehaalde onherstelbare vertrouwensbreuk wél te verzoenen met de aanvangelijke voortzetting van haar tewerkstelling bij de verwerende partij. Tijdens de periode van 9 augustus 2013 tot 4 december 2013 was de verwerende partij immers nog niet op de hoogte van de ware toedracht van de zaak. Het is slechts ingevolge de eerste bekentenis van verzoekster tijdens de bevraging van 4 december 2013, en dus niet eerder, dat voor de verwerende partij is komen vast te staan dat het kas tekort van 1500 euro te wijten was aan verzoekster die deze som uit de kas had weggenomen. De verwerende partij kon niet eerder tegen verzoekster optreden, aangezien daartoe nog geen aanleiding bestond. Slechts met de bekentenis van verzoekster is het bewijs van het ten laste gelegde feit komen vast te staan en kon voor dit feit een tuchtsanctie worden opgelegd.

De omstandigheid dat verzoekster een onberispelijke dienststaat heeft, zonder eerdere incidenten, doet er geen afbreuk aan dat ingevolge het haar ten laste gelegde feit een verdere samenwerking door de verwerende partij thans onmogelijk wordt geacht.

23.2. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

24. Het derde middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

25. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij stelt dat zij de tuchtfeiten betwist en dat haar enkel kan worden verweten verkeerde uitbetalingen te hebben gedaan aan klanten die geld kwamen afhalen aan het loket.

Volgens verzoekster is de opgelegde tuchtstraf hoe dan ook te zwaar, zelfs indien de tuchtfeiten bewezen zouden zijn. Zij is immers achttien jaar lang zonder enig incident bij de verwerende partij tewerkgesteld geweest en zij heeft “een voorbeeldige houding qua stiptheid, orde, professionalisme, loyaliteit en betrouwbaarheid”. Daarom werd haar de functie van verantwoordelijke voor de hoofdkas toevertrouwd. Dit bewijst volgens haar des te meer dat het hier louter om een handelingsfout gaat in het uitbetalen van klanten aan het loket en geenszins om een bedrieglijke handeling. Er was dan ook geen reden om haar bij het eerste en enige voorval onmiddellijk de afzetting op te leggen.

26. In haar memorie van wederantwoord voegt verzoekster daar nog aan toe dat de verwerende partij kennis had kunnen en moeten hebben van de precieze gebeurtenissen zo zij meteen na de melding door verzoekster zelf van de verdwijning van het geld een onderzoek had ingesteld. Dat de verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, impliceert volgens verzoekster dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg waren om meteen maatregelen te nemen of een gevolg te geven aan de verdwijning. De afzetting van verzoekster vier maanden na de feiten strookt niet met de eerder aangenomen (gelaten) houding van de verwerende partij.

Beoordeling

27. Voor zover verzoekster het haar ten laste gelegde tuchtfeit ook in dit vierde middel blijft betwisten, dient te worden verwezen naar de beoordeling van het eerste onderdeel van het derde middel, waarbij werd vastgesteld dat de verwerende partij gelet op de afgelegde bekentenissen van verzoekster en de weerlegging van de ingeroepen rechtvaardigingsgronden ervan mocht uitgaan dat het ten laste gelegde feit bewezen was.

28. Dat de tuchtstraf van de afzetting niet strookt met de zogenaamde “gelaten” houding van de verwerende partij, kan al evenmin worden bijgevallen. Zoals bij de beoordeling van het tweede onderdeel van het derde middel werd vermeld, is voor de verwerende partij het bewijs van het tuchtvergrijp immers pas komen vast te staan ingevolge de bekentenis van verzoekster en kon voor dit vergrijp niet eerder een tuchtstraf worden voorgesteld en opgelegd.

29. Bij het bepalen van de aard en de zwaarte van de tuchtstraf beschikt de tuchtoverheid over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft. Bij het bepalen van de tuchtstraf zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden. De Raad van State vermag zich bij de beoordeling van de redelijkheid van de opgelegde tuchtstraf niet in de plaats van de tuchtoverheid te stellen. Hij vermag enkel een volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig te kwalificeren, dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen.

Luidens artikel 78, § 1, van het administratief statuut van de postambtenaren kunnen de volgende tuchtstraffen worden uitgesproken:

1° de blaam;

2° de inhouding van 20% van de bruto wedde gedurende maximum 30 dagen;

- 3° de tuchtschorsing;
- 4° de terugzetting in klasse;
- 5° de afzetting.

30. In dit geval heeft de verwerende partij geopteerd voor de zwaarste tuchtsanctie, de afzetting.

Verzoekster stelt in haar uiteenzetting van het vierde middel zelf dat de verwerende partij haar de verantwoordelijkheid voor het beheer van de hoofdkas had toevertrouwd en dat dit erop wijst dat de verwerende partij vertrouwen had in verzoekster. Het is evenwel zeer aannemelijk dat het aan verzoekster ten laste gelegde tuchtfeit dit vertrouwen in verzoekster wezenlijk heeft aangetast. Dienvolgens is het ook begrijpelijk dat de verwerende partij een verdere samenwerking met verzoekster uitgesloten acht. Dit bracht de verwerende partij dan ook tot het opleggen van een tuchtstraf die een einde kon maken aan de onmogelijk geworden samenwerking. Uit het voormelde artikel 78, § 1, van het administratief statuut blijkt dat slechts in één tuchtstraf is voorzien die een einde maakt aan de samenwerking met het personeelslid, namelijk de tuchtstraf van de afzetting.

De opgelegde tuchtstraf van de afzetting kan derhalve niet als een onredelijke of onevenredige tuchtstraf worden beschouwd.

31. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

32. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoekster is het onderzoek niet zorgvuldig en onpartijdig gebeurd. Er is immers geen onderzoek *à décharge* gebeurd en de verwerende partij heeft zich louter gesteund op haar ingetrokken bekentenissen. Er werden geen andere pistes uitgeklaard. Evenmin werden er andere personeelsleden ondervraagd. Er werd geen gevolg gegeven aan verzoeksters argumenten betreffende “de wanverhouding” met de kantoordirecteur, die haar onmiddellijke chef was. Bovendien werd onvoldoende belang gehecht aan het feit dat zij onder dwang stond ten tijde van het afleggen van de zogenaamde bekentenissen. In eerste instantie werd niets bekend. Slechts na zogenaamd “overleg” heeft zij haar verklaring gewijzigd en de feiten bekend. Omtrent dit overleg is niets terug te vinden. Verzoekster stelt dat haar toen werd meegedeeld dat zij de feiten beter zou kennen om de zaak binnenskamers te houden en om een huiszoeking te vermijden. Men legde haar aldus woorden in de mond en men liet uitschijnen dat een bekentenis zonder verder gevolg zou blijven. Aangezien zij haar minderjarig kind wilde behoeden voor dergelijke handelingen, heeft zij onmiddellijk bekend. Achteraf heeft zij pas ten volle de gevolgen van haar bekentenissen beseft.

33. In haar memorie van wederantwoord laat verzoekster nog gelden dat het niet uitgesloten is dat de verwerende partij dubieuze technieken heeft gebruikt om haar te laten overgaan tot het afleggen van bekentenissen. Dat er niets is terug te vinden over de inhoud van het zogenaamde “overleg”, blijft immers een vreemd gegeven. Indien zij niet zou bekennen, zou er een huiszoeking plaatsvinden en zou het onderzoek blijven aanslepen.

Beoordeling

34. Bij de bespreking van de voorgaande middelen is reeds genoegzaam gebleken dat zorgvuldig werd nagegaan hoe het door verzoekster aangegeven kastekort kon worden verklaard en dat verzoekster tot tweemaal toe heeft bekend dat zij de ontbrekende som uit de kas heeft genomen. Wanneer verzoekster later deze bekentenissen heeft ingetrokken, werd ook hiernaar nader onderzoek gedaan. Daarbij werd vastgesteld dat de intrekking van deze bekentenissen niet kan

worden verantwoord door de aangevoerde rechtvaardigingsgronden. De verwerende partij is er dan ook terecht van uitgegaan dat verzoeksters eerdere bekentenissen oprecht en waarachtig waren en heeft zich hierop kunnen steunen om verzoekster tuchtrechtelijk te sanctioneren.

Verzoekster kan er niet van overtuigen dat geen zorgvuldig en onpartijdig onderzoek zou zijn gebeurd. In dit verband is het merkwaardig dat verzoekster enerzijds aan de verwerende partij verwijt geen grondig onderzoek te hebben gevoerd, maar dat zij anderzijds in haar memorie van wederantwoord stelt te hebben bekend om een verder “aanslepend” onderzoek te vermijden. Verzoekster moet beseffen dat een tuchtonderzoek enige tijd vraagt, zo zij wil dat dit zorgvuldig gebeurt. Dat zij enkel zou hebben bekend om een strafrechtelijk onderzoek te vermijden, is een keuze van verzoekster. Met dit argument toont zij echter nog niet aan dat de bekentenis waartoe zij tot tweemaal toe ten aanzien van het bestuur is overgegaan niet oprecht en niet waarachtig zou zijn geweest en dat de verwerende partij zich daarop niet heeft kunnen steunen om haar een tuchtstraf op te leggen.

Verzoekster toont dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

35. Het vijfde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 168 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 februari 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren